

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 5 / 24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 23 października 202 roku o sygnaturze akt II K 450 / 22			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1					
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1					
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
1.	<p>1. zarzuty mającej wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy przepisów postępowania, tj. art.: 2 § 2 kpk, 7 kpk, 167 kpk, 366 § 1 kpk, 170 § 3 kpk, 392 § 1 kpk, art. 405 § 2 i 4 kpk oraz art. 410 kpk;</p> <p>2. zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie innym, aniżeli odnoszącym się do kwalifikacji prawnej czynu, tj. art. 15 zrz¹ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem przeciwdziałaniem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p>wobec skuteczności zarzutów z punktu 1., odnoszenie się do tego zarzutu jest bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 436 kpk.</p>	

	i zwalczaniem COVID – 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ad. zarzutów z punktu 1.</p> <p>Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk tylko wówczas, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk) oraz stanowi wynik rzetelnego (a nie tylko pozorowanego) rozważenia wszystkich okoliczności</p>			

przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk). Oczywiście mieć na względzie należy, że przywoływanie naruszenia czy to art. 4 kpk, czy art. 2 § 2 kpk nie może mieć rangi samodzielnej podstawy apelacyjnej, skoro w przepisach tych sformułowano jedynie zasady o charakterze generalnym, które znajdują konkretyzację w części szczegółowej kodeksu, a w związku z powyższym zarzuty winny finalnie dążyć do wykazania naruszenia tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasad natury generalnej. Skarżący wymogom tym uczynił jednak zadość podnosząc, iż na treść zaskarżonego wyroku istotny i realny wpływ wywarła przede

wszystkim
obraza
przepisów art.
392 § 1 kpk oraz
art. 405 § 2 –
4 kpk wskutek
odstąpienia od
bezpośredniego
przesłuchania
szeregu
przywoływanych
w apelacji
świadków,
których zeznania
sąd I instancji
ujawnił bez
odczytywania (z
przywołaniem
jako podstawy
prawnej takiej
decyzji art. 405
§ 2 i 4 kpk).
Sąd odwoławczy
zarzuty
odnoszące się do
obrazy
przepisów
wskazanych w
zdaniu
poprzednim
podzielił, przy
czym już w
tym miejscu
wskazać trzeba
na nieodparte
wrażenie, że
kodeksowymi
obowiązkami
zachowania
obiektywizmu
(równego
traktowania
wszystkich stron
procesu) oraz
dążenia do
dochodzenia
prawdy sąd I
instancji nie czuł
się szczególnie
skrepowany.

Trudno o inną konkluzję, jeśli się weźmie pod rozwagę, że spośród siedmiu wskazanych w akcie oskarżenia świadków, których bezpośredniego przesłuchania domagał się oskarżyciel publiczny, sąd I instancji wezwał i przesłuchał tylko dwoje, przy czym byli to wyłącznie świadkowie zeznający na korzyść oskarżonego (jego rodzice A. G. oraz M. G. (1)). Pozostali natomiast świadkowie, których zeznania zawierały już fakty i okoliczności o wymowie dla oskarżonego przeciwnej, znaleźli się – z pokrzywdzoną na czele – poza polem zainteresowania sądu, jeśli chodzi o tzw. bezpośredni kontakt z tymi dowodami. Pomimo kilku wyznaczonych i przeprowadzonych terminów rozpraw, na

żaden z nich ani jeden spośród tych obciążających oskarżonego świadków wezwany nie został. Sąd, jeśli chodzi o bezpośrednie zetknięcie się z osobami podlegającymi przesłuchaniu, konieczność taką zauważał wyłącznie w odniesieniu do samego oskarżonego oraz zeznających na jego korzyść rodziców. Świadkowie natomiast pozostali, których wszystkie bez wyjątku zeznania bądź to w sposób bezpośredni (pokrzywdzona), bądź pośredni (A. S. (1), K. K., M. R. oraz L. Z.) realnie obciążali oskarżonego i wspierali wersję, na której prokurator sformułował akt oskarżenia, wezwani na rozprawę ani razu nie zostali. Z postanowienia wydanego tuż przed zamknięciem

przewodu
sądowego w
dniu 10
października
2023 r. wnosić
należy, iż
protokoły z ich
przesłuchań z
postępowania
przygotowawczego
zostały
„ ujawnione bez
odczytywania ”
na podstawie
art. 405 § 2 i 4
kpk (k. 181).
Było to jednak
procedowanie
nieprawidłowe,
albowiem w
zakresie
dopuszczalności
ujawniania bez
odczytywania
protokołów
przesłuchań
świadków na
takiej podstawie,
nieodzownym
jest
równoczesne
uwzględnianie
unormowań
zawartych w art.
350a kpk, 391 §
1 i 2 kpk oraz
art. 392 § 1 kpk
– zastosowanie
art. 405 kpk
w odniesieniu
do protokołów
przesłuchania
świadków
dopuszczalne
jest wyłącznie
przy zaistnieniu
przesłanek w
tych przepisach
ujętych (por.
postanowienie

SN z dnia 22
czerwca 2022
r., V KK
171 / 22, Legalis
el.). W niniejszej
sprawie takowe
jednak nie
zachodziły.
Przypomnieć
bowiem należy,
że w oparciu
o przepis art.
350a kpk
przewodniczący
składu
orzekającego
może zaniechać
wezwania na
rozprawę tylko
takich
świadków,
którzy
przebywają za
granicą lub
mieliby
stwierdzić
okoliczności,
które nie są
tak doniosłe, aby
konieczne było
bezpośrednie ich
przesłuchanie na
rozprawie, a
w szczególności,
gdy oskarżony
w wyjaśnieniach
swych
okolicznościom
tym nie
zaprzeczał. Z
kolei art. 392 §
1 kpk stanowi,
że protokoły
przesłuchania
świadków
sporządzone w
postępowaniu
przygotowawczym
wolno
odczytywać na

rozprawie
apelacyjnej tylko
wtedy, gdy
bezpośrednie
przeprowadzenie
dowodu nie
jest niezbędne,
a żadna z
obecnych stron
się temu się
nie sprzeciwia.
Z zestawienia
omawianych
przepisów
wnosić więc
należy, iż
odstąpienie od
zasady
bezpośredniości
w odniesieniu do
świadków jest
dopuszczalne
tylko wtedy, gdy
ich zeznania
miałyby służyć
ustaleniu
okoliczności nie
zasadniczych,
lecz
drugorzędnych,
niedotyczących
okoliczności o
doniosłym
znaczeniu dla
sprawy, gdy nie
pozostają one
przy tym w
wyraźnej
sprzeczności z
innymi
dowodami.
Jeżeli jednak
zeznania
świadka dotyczą
okoliczności o
istotnych
(ważnych),
a są przy
tym sprzeczne
z wyjaśnieniami

oskarżonego lub innymi dowodami, to nieodzowne jest bezpośrednie przeprowadzenie dowodu z tych zeznań. Odnosi się to również do sytuacji, gdy zeznania świadka nie są wprawdzie bezpośrednim dowodem na sprawstwo, jednakże mogą mieć istotne znaczenie dla oceny wiarygodności innych dowodów i w ten pośredni sposób prowadzić do wniosków o winie oskarżonego bądź jej braku. W takich przypadkach skorzystanie przez sąd z formalnych uprawnień przewidzianych w art. 392 § 1 kpk należy uznać za niedopuszczalne, obrażające zasadę ustności i bezpośredniości (por. komentarz do art. 392 kpk i liczne przywoływane tam orzecznictwo w: A. Sakowicz (red.), Kodeks

postępowania
karnego.
Komentarz.
Wyd. 10,
Warszawa 2023,
Legalis el.).

W tym
kontekście nie
sposób nie
zgodzić się ze
skarżącym, że
istniały
podstawy do
odstąpienia od
bezpośredniego
przesłuchania
przez sąd I
instancji
któregokolwiek z
pięciu świadków
przez ten sąd
„ pominiętych ”,
skoro depozycje
pokrzywdzonej
dowodziły
wprost
zachowań
oskarżonego,
jakie ujęte
zostały w
ramach opisu
zarzucanego mu
czynu, zaś
zeznania osób
pozostałych, tj.
A. S. (1), K.
K., M. R. oraz
L. Z. dostarczały
licznych faktów
i spostrzeżeń
(por. choćby
przywoływane w
apelacji
fragmenty ich
zeznań), które
wsparte
wymową
dokumentacji
fotograficznej i

medycznej,
wersję
pokrzywdzonej
nakazywały
przyjmować jako
wiarygodną. I
tak choćby tylko
zeznania
poprzedniej
partnerki
oskarżonego K.
K. dają
przekonanie, że
oskarżony jest
osobą o
niepohamowanych
skłonnościach
przemocowych
wobec kobiet, z
którymi
pozostaje w
związku, skoro
także wobec niej
w przeszłości,
bez
jakiegokolwiek
przyczyny lub z
błahego
powodu,
dopuszczał się
tożsamy
zachowań, jak
opisywane przez
K. P.. Z kolei
M. R. widziała
wyposażenie
pomieszczenia
noszącego ślady
agresji
oskarżonego, jak
również
zasłyszała
wulgarne
odnoszenie się
oskarżonego
względem
pokrzywdzonej.
L. Z.
przeprowadzić
miał z

oskarżonym
rozmowę
odnośnie jego
stosunku i
zachowania
względem
pokrzywdzonej,
a ten
wysuwany
przeciw niemu
zarzutom nie
negował. A. S.
(1) miała zaś
niejednokrotnie
zaobserwować
ślady na ciele
pokrzywdzonej
będące
pochodną
przemocy
oskarżonego,
widzieć jej
mieszkanie
przez niego
zdemolowane
oraz objawy lęku
i strachu, jakie u
pokrzywdzonej
wywoływał
oskarżony.
Skoro więc ich
zeznania nie
miały za
przedmiot
okoliczności
nieistotnych,
drugorzędnych,
czy takich,
którym
oskarżony by
nie zaprzeczał,
to obowiązkiem
sądu było ich
bezpośrednie
przesłuchanie,
skonfrontowanie
ich wymowy
z wyjaśnieniami
oskarżonego
oraz zeznaniami

osób zeznających na jego korzyść. Zeznania pokrzywdzonej wprost, a relacje M. R., A. S. (2) i L. Z. także pośrednio, wskazywały, iż oskarżony i pokrzywdzona w czasie objętym zarzutem pozostawali w bardzo bliskim, choć nie sformalizowanym związku opartym ze strony pokrzywdzonej na głębokim afekcie miłosnym i woli jego utrzymywania z pomimo doznawanych ze strony partnera krzywd. Sąd I instancji pominął, że tego rodzaju więź emocjonalną ze sprawcą, opartą na głębokim zaangażowaniu uczuciowym, można rozważać w kategoriach zależności, do jakiej odwołuje się art. 207 § 1 kk. Stosunek zależności to taki bowiem stan, w którym sytuacja jednej osoby – nie tylko

materialna,
bytowa, czy
zdrowotna, ale
choćby tylko
psychiczna –
uzależniona jest
od sprawcy.
Należy w
niepowtarzalnych
realiach danej
sprawy badać,
czy osoba
pokrzywdzona
znosi
zachowania
realizujące
znamiona
fizycznego lub
(i) psychicznego
znęcania się nad
nią nie tylko
z obawy przed
pogorszeniem
swoich
dotychczasowych
warunków
życiowych (np.
utrata pracy,
środków
utrzymania,
mieszkania itp.),
ale także przed
zerwaniem
związku
uczuciowego ze
sprawcą, gdy
obawa taka
wyłącza lub w
istotny sposób
ogranicza
szybkie i
racjonalne
reagowania na
przemocowe
zachowania ze
strony partnera,
w szczególności
polegające na
podjęciu
niezwłocznej

decyzji o zerwaniu z nim. Tymczasem z zeznań pokrzywdzonej wynikało, że mimo agresywnych postaw ze strony M. G. (2), związek z nim uważała za bardzo ważny. Kierowana uczuciem przedkładała w trakcie trwania związku pomimo doznawanych ze strony oskarżonego dolegliwości, pozostając w nadziei, że pozytywna strona zwycięży nad słabościami jego charakteru oraz skłonnością do agresji. Aż do czasu urazu nosa jeszcze uznawała, że warto znosić wyzwiska, przemoc i groźby ze strony partnera, byle ów związek zachować, wierząc w jego poprawę, o czym ją także zapewniał. Tylko i wyłącznie zależnością uczuciową od oskarżonego można więc tłumaczyć, że

na przestrzeni
tak znacznego
okresu czasu
skłonna była
tolerować i
znosić tego
rodzaju
zachowania z
jego strony.

Nawet jednak,
gdyby założyć, że
znamiona z art.
207 § 1 kk z
uwagi na brak
owego stosunku
zależności nie
zostały
zrealizowane,
zaś w
odniesieniu do
ujętych w akcie
oskarżenia
czynów
ściganych w
trybie
prywatnoskargowym
(z art. 217 § 1
kk, 216 § 1 kk
oraz art. 157 §
2 kk) doszło do
przedawnienia
ich karalności,
podnieść należy,
iż z
wiarygodnych
dla sądu
odwoławczego
zeznań
pokrzywdzonej
wynikało nadto,
że w okresie
objętym
zarzutem
oskarżony
kierował wobec
niej również
groźby karalne
popelnienia
przestępstw z

<p>użyciem przemocy, artykułowane tak werbalnie („ zajębie cię szmato ”), jak i gestem (demonstrowanie wobec niej noża, sugerujące gotowość i wolę jego niezwłocznego wobec niej użycia) – por. k. 22 odwrót. Póty zaś nie można uniewinnić oskarżonego, póki nie wychodząc poza granice tożsamości zarzuconego czynu, zachowanie sprawcy można zakwalifikować z innego jeszcze, aniżeli wskazany w akcie oskarżenia, przepisu części szczególnej kodeksu karnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>- bezzasadność uniewinnienia oskarżonego od zarzuczonego mu czynu i niemożność jego skazania w postępowaniu odwoławczym;</p> <p>- konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w celu jednoczesnego, bezpośredniego przesłuchania na rozprawie wszystkich wnioskowanych przez prokuratora w akcie oskarżenia świadków (a nie tylko tych zeznających na korzyść oskarżonego) i skonfrontowanie wymowy ich zeznań z resztą materiału dowodowego dla potrzeb miarodajnego czynienia ustaleń faktycznych i wyprowadzenia ocen prawnych.</p>	

Powód uchylenia przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania zachodzić może bowiem także wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, skutkujące nierzetelnością (w tym stronniczością i brakiem obiektywizmu) prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniająca potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
Omówiono powyżej.			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
Omówiono powyżej.			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Ustalanie faktów i wyprowadzenie ocen prawnych odnośnie czynu zarzucanego w akcie oskarżenia winno zostać poprzedzone przeprowadzeniem przewodu sądowego w całości, obejmującym bezpośrednie przesłuchanie w jego toku zarówno oskarżonego, jak i wszystkich wskazanych w akcie oskarżenia świadków. W razie powzięcia wątpliwości, czy ten osobowy materiał			

dowodowy daje dostateczne podstawy do wyprowadzenia wniosku o istnieniu w okresie objętym zarzutem stosunku emocjonalnej (uczuciowej) zależności pokrzywdzonej wobec oskarżonego w rozumieniu, o jakim mowa w art. 207 § 1 kk, należy rozważyć poddanie pokrzywdzonej badaniom psychologicznym przez biegłego na taki użytek. Należy także zweryfikować twierdzenia pokrzywdzonej o posiadaniu przez nią dodatkowych dowodów, do jakich odwołuje się ona w końcowym fragmencie protokołu przesłuchania z dnia 4 marca 2021 r. (k. 23)

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		